

DOMSTOLENS KENDELSE

7. marts 1994 *

I sag C-338/93 P,

Paul De Hoe, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Varese (Italien), ved advokat M. Slusny, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat E. Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 28. april 1993 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-85/92, De Hoe mod Kommissionen, Sml. II, s. 523, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ana Maria Alves Vieira, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremliis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

har

* Processprog: fransk.

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, M. Díez de Velasco (refererende dommer), og D. A. O. Edward samt dommerne C. N. Kakouris, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg og P. J. G. Kapteyn,

generaladvokat: C. Gulmann
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Ved appelskrift indgivet til Domstolens Justitskontor den 1. juli 1993 har Paul De Hoe i medfør af artikel 49 i EØF-statutten for Domstolen iværksat appel af en kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 28. april 1993 i sag T-85/92, De Hoe mod Kommissionen (Sml. II, s. 523), hvorved Retten afviste den af De Hoe anlagte sag om annullation dels af Kommissionens afgørelse af 15. januar 1992 om at omorganisere sine tjenestegrene, dels om tilkendelse af erstatning.
- 2 Det fremgår af Rettens kendelse (grund 1-11), at Paul De Hoe er tjenestemand ved Kommissionen og gør tjeneste på Det Fælles Forskningscenter i Ispra (Italien)

(herefter benævnt »FFC i Ispra«), hvor han indtil januar 1992 ledede Publikationskontoret ved Dokumentations- og Publikationsafdelingen.

3 Dette kontor blev i forbindelse med en omorganisering af tjenestegrenene, der blev gennemført den 15. januar 1992, knyttet til Kontoret for Public Relations, hvorved sagsøgeren blev frataget den stilling, han indtil da havde beklædt. Den 25. februar 1992 indgav han i medfør af artikel 90, stk. 2, i tjenestemandsvedtægten en klage, hvori han anmodede om »at måtte beholde sine arbejdsopgaver og sit ansvarsområde eller beklæde en helt igennem tilsvarende stilling, hvor han fuldt ud kunne fortsætte sit arbejde og udnytte sine faglige kvalifikationer« samt om »erstatning for den skade, der var blevet forvoldt ham«.

4 Kommissionen besvarede ikke denne klage, og Paul De Hoe anlagde herefter den 2. oktober 1992 sag ved Retten.

5 Den til Retten indgivne stævning indeholder en tredje del, der bærer overskriften »Retsspørgsmål« og lyder således:

»a) Sagsøgeren henviser til de punkter, han har redegjort for i bilag 4.1-4.21, s. 10.

Sagsøgeren har under henvisning hertil samt til eventuelle andre deraf følgende grunde, bevisgrunde eller oplysninger, som Retten eventuelt tilvejebringer ex officio, og under angivelse af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber som sagsøgt, nedlagt følgende påstande for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans:

b) Sagsøgtes afvisning af sagsøgerens klage i medfør af vedtægtens artikel 90 annulleres, idet sagsøgte dermed ikke tillod sagsøgeren at beholde sine

arbejdsopgaver og sit ansvarsområde og/eller beklæde en tilsvarende stilling, hvor han fuldt ud kan udnytte sine faglige kvalifikationer (jf. klagen, s. 2 og 3).

- c) Det fastslås, at sagsøgte ved at afslå, at sagsøgeren beholdt sine arbejdsopgaver, har pålagt denne en disciplinær sanktion, jf. bilag IX til vedtægten, uden at overholde bestemmelserne om disciplinær forfølgning.
- d) Sagsøgte tilpligtes at betale 500 000 BFR i erstatning til sagsøgeren for den skade, herunder den ikke-økonomiske skade, han har lidt [jf. punkt b) ovenfor].
- e) Sagsøgte tilpligtes endvidere at betale sagsøgeren 500 000 BFR i erstatning for den skade, herunder den ikke-økonomiske skade, han har lidt [jf. punkt c) ovenfor].
- f) Der henvises til alle de klagepunkter, der er omhandlet i de skrivelser, sagsøgeren har udfærdiget, jf. navnlig de i punkt 2.11, s. 6 og 7, anførte forhold.
- g) Sagsøgte tilpligtes på dette grundlag at betale sagsøgeren 1 000 000 BFR i erstatning for den skade, herunder den ikke-økonomiske skade, han har lidt [jf. punkt f) ovenfor].
- h) Sagsøgte tilpligtes at betale de nævnte skyldige erstatningsbeløb med tillæg af 8 % rente.
- i) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.«

- 6 Den 19. november 1992 fremførte Kommissionen ved særskilt dokument en formalitetsindsigelse, hvorved den gjorde gældende, at stævningen ikke som krævet i artikel 44, stk. 1, i procesreglementet for Retten i Første Instans indeholdt en kort fremstilling af søgsmålsgrundene, og at sagen derfor måtte afvises.
- 7 Den 18. januar 1993 fremsatte Paul De Hoe sine bemærkninger til formalitetsindsigelsen og nedlagde i den forbindelse påstand om, at Kommissionens afvisningspåstand blev forkastet.
- 8 I Rettens kendelse (grund 20 og 21) bemærkes, at efter artikel 19, stk. 1, i EØF-statutten for Domstolen, der i medfør af artikel 46, stk. 1, i samme statut samt artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet finder anvendelse på Retten, skal en stævning angive søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Efter Rettens opfattelse skal disse angivelser, uafhængigt af, hvilket ordvalg der benyttes, være så klare og præcise, at sagsøgte får mulighed for at tilrettelægge sit forsvar og Retten for at gennemføre den retslige efterprøvelse. Retten henviser endvidere til Domstolens praksis, hvorefter en ren abstrakt opregning af søgsmålsgrundene i stævningen ikke opfylder kravene i statutten for Domstolen og procesreglementet, og det i disse regelsæt anvendte udtryk »en kort fremstilling af søgsmålsgrundene« er ensbetydende med, at der i stævningen skal redegøres for, hvad der er indholdet af den søgsmålsgrund, som søgsmålet støttes på (Domstolens dom af 15.12.1961, forenede sager 19/60, 21/60, 2/61 og 3/61, Fives Lille Cail m. fl. mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 269, org. ref.: Rec. s. 559, på s. 588).
- 9 Retten fastslår (i grund 22 i den appellerede kendelse), at »stævningen i denne sag hverken i beskrivelsen af de faktiske omstændigheder eller i redegørelsen for sagens retsspørgsmål indeholder en blot kort fremstilling af de søgsmålsgrunde eller retlige synspunkter, som søgsmålet støttes på. Endvidere bemærkes, at henvisningen i stævningen til samtlige bilag til denne ikke for så vidt angår fremstillingen af sagens retsspørgsmål opfylder kravene i artikel 19, stk. 1, i statutten for

Domstolen eller i procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c). Retten kan nemlig ikke sætte sit eget skøn i stedet for sagsøgerens og forsøge ved hjælp af bilagene at klarlægge, hvilke anbringender der kan antages at udgøre grundlaget for søgsmålet (Rettens kendelse af 24.3.1993, sag T-72/92, Beuzher mod Kommissionen, Sml. II, s. 343), idet bilagene — som Kommissionen med føje har anført — alene skal fungere som bevismateriale og et middel til sagens oplysning. Retten skal desuden under alle omstændigheder fastslå, at bilagene i den foreliggende sag, lige så lidt som stævningen i dens helhed, ikke indeholder angivelser af nogen art, der kan forstås som et anbringende om, at der foreligger en tilsidesættelse af et almindeligt gældende retsprincip i personalesager, en vedtægtsbestemmelse eller en regel, der kan udledes af retspraksis.«

- 10 Retten bemærker (i grund 23 i den appellerede kendelse), at »endvidere er kravene ifølge de nævnte bestemmelser i statuten for Domstolen og procesreglementet heller ikke opfyldt derved, at klagen i dens helhed er optaget i stævningen. Efter omstændighederne i den foreliggende sag er der ingen forskel overhovedet på en sådan optagelse og fremlæggelse af et bilag, idet sagsøgeren under alle omstændigheder i stævningen ikke gør gældende, at han genfremsætter de grunde, der findes i klagen, hvorved bemærkes, at der i øvrigt ses bort fra spørgsmålet, hvorvidt denne overhovedet kan antages at indeholde en angivelse af søgsmålsgrundene«.
- 11 Retten når på baggrund heraf (grund 24 i den appellerede kendelse) til det resultat, at »stævningen i den form, den er blevet forelagt Retten, ikke gør det muligt at gennemføre en retslig efterprøvelse, hverken af den anfægtede afgørelses lovlighed eller af retmæssigheden af de erstatningskrav, sagsøgeren har fremsat, og at sagsøgte ikke på grundlag af den kan tilrettelægge sit forsvar på hensigtsmæssig måde.«
- 12 Endelig bemærker Retten (grund 25 i den appellerede kendelse) vedrørende sagsøgerens argument om, at han ifølge Rettens dom af 27. november 1991, Generel mod Kommissionen (sag T-21/90, Sml. II, s. 1323) er berettiget til at uddybe

sine anbringender i replikken, at »dette forudsætter, at det pågældende anbringende i al fald er blevet fremført i stævningen (jf. navnlig præmis 23 i nævnte dom). Retten har imidlertid ovenfor fastslået, at stævningen i denne sag ikke indeholder nogen som helst — end ikke kortfattet — fremstilling af søgsmålsgrundene«.

- 13 Af de anførte grunde fastslår Retten, at søgsmålet skal afvises.
- 14 Appellanten har til støtte for appellen påberåbt sig ni anbringender: Det første går ud på, at Retten har tilsidesat artikel 113 i procesreglementet. Det andet, fjerde, femte og sjette anbringende samt første del af det ottende anbringende støttes på, at Retten ikke har gennemført en fyldestgørende og fuldstændig undersøgelse af samtlige sagsøgerens anbringender. Appellanten har med det tredje og niende anbringende gjort gældende, at Retten har fejlfortolket den nævnte dom i sagen Generlich mod Kommissionen. Med det syvende anbringende gøres det gældende, at Retten fejlagtigt er nået til det resultat, at den omstændighed, at klagen i dens helhed er optaget i stævningen, ikke opfylder kravene ifølge bestemmelserne i statuten for Domstolen og procesreglementet. Anden del af det ottende anbringende støttes på, at Retten ved at undlade at sondre mellem sagsøgerens erstatningskrav og hans øvrige krav har forhindret ham i at fremføre de grunde, som erstatningskravene støttes på.
- 15 Kommissionen har i svarskriftet gjort gældende, at appellen klart savner grundlag.
- 16 Det bemærkes, at Domstolen i henhold til procesreglementets artikel 119 når som helst, når det er åbenbart, at appellen helt eller delvis skal afvises eller forkastes, kan forkaste appellen.

- 17 Før der tages stilling til appellanterns anbringender, skal der henvises til Domstolens faste praksis, hvorefter appel i medfør af EØF-traktatens artikel 168 A og artikel 51 i statuttene for Domstolen kun kan støttes på anbringender om tilsidesættelse af retsregler og ikke på anbringender vedrørende de faktiske omstændigheder, der skal anses for endeligt afgjort af Retten (jf. navnlig Domstolens dom af 19.6.1992, sag C-18/91 P, V. mod Parlamentet, Sml. I, s. 3997, præmis 15). På linje hermed er det i artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement bestemt, at appelskriftet skal indeholde de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes til støtte for appellanterns påstande.
- 18 Det følger af disse bestemmelser, at et appelskrift præcist skal angive de anfægtede punkter i den afgørelse, der påstås ophævet, samt de retlige anbringender, som denne påstand specielt støttes på.
- 19 I den forbindelse bemærkes først, at dette krav ikke er opfyldt med de af appellanten fremførte anbringender, der med den kritik, de indeholder af Rettens behandling af indholdet af samtlige appellanterns klagepunkter (det andet, fjerde, femte og sjette anbringende samt første del af det ottende anbringende), blot gentager eller ordret gengiver de argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten, herunder de argumenter, der støttes på faktiske omstændigheder, som Retten har afvist at lægge til grund. Appelskriftet indeholder derfor ikke vedrørende disse klagepunkter noget retligt anbringende til støtte for appellanterns påstande. Formålet med disse anbringender er i realiteten at opnå, at de i den til Retten indgivne stævning fremsatte påstande og sagsøgte afvisningspåstand i svarskriftet pådømmes endnu en gang, hvilket falder uden for Domstolens kompetence.
- 20 Det må derfor fastslås, at appellen for så vidt angår disse anbringender skal afvises.

- 21 Der skal dernæst tages stilling til de anbringender og argumenter, som appellanten første gang har fremført for Domstolen.
- 22 Sagsøgeren har vedrørende det første anbringende om, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 113 i procesreglementet for Retten i Første Instans, gjort gældende, at Retten har tilsidesat denne bestemmelse, idet den har tilladt Kommissionen at fremsætte en afvisningspåstand, selv om det alene er Retten, der har mulighed for ex officio at efterprøve, om sagen skal afvises, fordi ufravigelige procesforudsætninger ikke er opfyldt.
- 23 Hertil bemærkes, at enhver sagsøgt, for hvem stævning er forkyndt, ifølge artikel 114 i nævnte procesreglement har adgang til ved særskilt dokument at fremsætte begæring om, at Retten tager stilling til, om sagen bør afvises.
- 24 Det er således åbenbart, at dette første anbringende skal forkastes.
- 25 Appellanten har med det tredje og det niende anbringende gjort gældende, at Retten i grund 19 og 25 i den appellerede kendelse har anvendt nævnte dom i sagen Generlich mod Kommissionen forkert.
- 26 Der henvises i den forbindelse til procesreglementets artikel 112, stk. 1, litra c), hvorefter appelskriftet skal indeholde de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes. Appellanten har i appelskriftet blot anført, at Retten burde have fortolket den nævnte dom på en anden måde uden herved overhovedet at have angivet nogen retlige argumenter herfor.

- 27 Det er herefter åbenbart, at disse anbringender skal afvises.
- 28 Appellanten har med det syvende anbringende gjort gældende, at Retten fejlagtigt har fastslået, at kravene ifølge artikel 19, stk. 1, i statuten for Domstolen og i artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet ikke er opfyldt dermed, at klagen i dens helhed er indeholdt i stævningen.
- 29 I den forbindelse bemærkes, at efter omstændighederne i den foreliggende sag kan en blot og bar gengivelse i stævningen af klagen i dens helhed ikke afhjælpe den fejl, der foreligger ved undladelsen af at angive de anbringender, søgsmålet støttes på. Retten er derfor med føje i grund 23 i den appellerede kendelse nået til det resultat, at en gengivelse som nævnt ikke opfylder kravene ifølge de nævnte bestemmelser i statuten for Domstolen og procesreglementet.
- 30 Dette anbringende skal derfor forkastes.
- 31 Appellanten har vedrørende anden del af det ottende anbringende gjort gældende, at Retten ved at undlade at sondre mellem appellants erstatningskrav og hans øvrige krav har afskåret ham fra at fremføre de argumenter, erstatningskravene støttes på.
- 32 Det skal i den forbindelse alene fastslås, at stævningen heller ikke angiver anbringender, som disse erstatningskrav støttes på, hvorfor Retten med føje er nået til det resultat, at sagen i det hele skulle afvises.

33 På baggrund heraf skal dette anbringende forkastes.

34 Det fremgår af det ovenfor anførte, at de anbringender, appellanten har fremført til støtte for appellen, åbenbart skal afvises eller forkastes, hvorfor appellen i medfør af procesreglementets artikel 119 skal forkastes.

Sagens omkostninger

35 Ifølge procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte selv deres egne omkostninger. I artikel 122, stk. 2, i samme reglement bestemmes dog, at reglen herom ikke finder anvendelse ved appel, der iværksættes af tjenestemænd eller øvrige ansatte ved en institution.

36 Herefter finder procesreglementets artikel 69, stk. 2, hvorefter det pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, anvendelse. Paul De Hoe har tabt sagen og pålægges derfor at afholde sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Paul De Hoe betaler appelsagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 7. marts 1994.

R. Grass

Justitssekretær

O. Due

Præsident